

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• F R A M K R I S T M E N N F R A M •

6 2 Å R G A N G

16. N O V E M B E R 1 9 5 0

A V I N N H O L D E T : NR.
«SE, FRA NÅ AV SKAL ALLE SLEKTER PRISE MEG
SALIG» - ST. OLAVS FORBUNDS HOVEDSTEMNE - 41
EPILOG TIL FRANSE ÅNDSPROFILER - BERETNING
FRA DOGME-ERKLÆRINGEN 1. NOVEMBER - 42
UNGDOMSDAGEN - BILLEDREPORTASJE - UTLANDET.

NESTE NUMMER KOMMER 30. NOVEMBER 1950.

VÅRE KIRKER på søn- og helligdager

OSLO

St. Olavs kirke, Akersv. 1.
Sokneprestkontoret, tlf. 41 41 61
(Prestegrd. og Biskopen 42 52 87).

Kl. 7: Stille messe.
Kl. 8.15: Fromesse m. preken.
Kl. 9.45: Low Mass. English Sermon.
Kl. 11: Høgmesse m. preken.

St. Hallvards kirke, Urtegt. 29.

Soknepresten, tlf. 68 08 68.
Kl. 8: Fromesse.
Kl. 10.30: Høgmesse m. preken.

St. Dominikus kirke, Neuberggt. 15.

Dominikanerne, tlf. 44 23 24.
Kl. 8.15: Fromesse.
Kl. 10.30: Høgmesse m. preken.

Jesu Hjerte kapell, Nyv. 17, Stabekk.

Soknepresten, tlf. 53 77 35.
Kl. 9.05: Fromesse.
Kl. 10.30: Høgmesse.

Grefsen kapell, Gladsveg 23.

Prestegården, tlf. 37 45 90.
Kl. 9.30: Høgmesse.

Vår Frue Villas kapell,

Montebello, Smestad.
Prestegården, tlf. 55 81 21.
Kl. 8.30: Høgmesse.

ARENDAL:

St. Franciskus kirke, Tyholmen.

Soknepresten, tlf. 2209.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.45: Høgmesse.

BERGEN:

St. Paul kirke, Christiesgt. 16.

Soknepresten, tlf. 15 410.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

DRAMMEN:

St. Laurentius kirke, Cappelens gt. 1.

Soknepresten, tlf. 2019.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 10.30: Høgm.

FREDRIKSTAD:

St. Birgitta kirke.

Soknepresten, tlf. 1438.
Kl. 8.15: Ottesang. Kl. 10.30: Høgm.

HALDEN:

St. Peter kirke, Kr. V.s pl. 1.

Soknepresten, tlf. 1168.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

HAMAR:

St. Torfinn kirke, Torggt. 113.

Soknepresten, tlf. 1751.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 11: Høgmesse.

HAUGESUND:

St. Josef kirke, Haraldsgt.

Soknepresten, tlf. 3195.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 11: Høgmesse.

HØNEFOSS:

St. Theresia kirke, Vesterntangen.

Soknepresten, tlf. 266.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

KRISTIANSAND S.:

St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3.

Soknepresten, tlf. 4225.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

PORSGRUNN:

Vor Frue kirke, Sverresgt.

Soknepresten, tlf. 644.
Kl. 7.45: Fromesse. Kl. 10.30: Høgm.

STAVANGER:

St. Svithun kirke, Dronningsgt. 8.

Soknepresten, tlf. 25534.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

SYLLING:

St. Hallvard kapell.

Presteboligen, tlf. 9028.
Kl. 9.30: Høgmesse.

TØNSBERG:

St. Olavs kapell.

Soknepresten, tlf. 2238.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

St. Olavslaget Oslo.

Husk tilstelningen!

Lørdag 18. november: Kl. 17 barne-
aften.

Søndag 19. november: Åpent kl. 12
—23. Kl. 20 optrer barna fra In-
stituttet. — Lykkehjul.

Kafé. — Pølsebod m. v.

Overskuddet går til ny kirkedør og
andre kirkelige formål.

N.K.K.F.s JULEKORT

er nå å få kjøpt i
St. Olavs ekspedisjon, Akersveien 5,
Oslo,
Katolsk Bok- og Bladcentral, samme
sted,
Concentra, Akersgt., Oslo, og
hos fru Ingrid Straith Solberg, Prin-
sessealléen 2, Oslo, som besørger
dem sendt overalt innen landet.

Vi har i år fått trykt 4 forskjellige
slags prospektkort med vakre jule-
motiver tegnet spesielt for N.K.K.F.
av en kunstnerinne — benediktin-
nonne. Pris kr. 0.25 pr. stk.

De stilige korrespondansekort med
tilhørende konvolutter selges frem-
deles for kr. 0.30 pr. stk. Likeså et
restparti med alminnelige prospekt-
kort til nedsatt pris, kr. 1.20 for 10
stk. — tidligere kr. 0.15 pr. stk.

Vi ber våre venner å anbefale kor-
tene til sine bekjente.

Styret.

Liturgisk kalender:

SØNDAG 19. NOVEMBER: 25. søndag etter pinse. (I messeboken: 6. søn-
dag etter Epifani.) Ep. I. Tess. 1, 2—10. Ev. Matt. 13, 31—35. Mandag:
Felix fra Valois, bekj. Tirsdag: Marias ofring. Onsdag: Cecilia, jomfru,
mart. Torsdag: Klemens I, pave, mart. Fredag: Johannes av Korset.
Lørdag: Katarina, jomfru, mart.

SØNDAG 26. NOVEMBER: 26. søndag etter Pinse. (I messeboken: 24.
søndag.) Ep Kol. 1, 9—14. Ev. Matt. 24, 15—35. Mandag og tirsdag: Ferial-
dager. Onsdag: Vigilien til apostl. Andreas minnefest. Torsdag: Andreas,
apostl. Fredag: Ferialdag. Lørdag: Bibiana, jomfru, Mart.

SØNDAG 3. DESEMBER: 1. s. i Advent.

ST. OLAV

Redaktør:

Dr. theol. I. Hansteen Knudsen.
Telefon 42 37 43. Akersv. 5, Oslo.

Redaksjon og ekspedisjon:
Akersv. 5 I. Telefon 42 37 43.

St. Olavs eksp. og forlag: 9.30—16,
unntatt mandag. Lørdag: 9.30—13.
Utbetalinger kun tirsdag kl. 13—14.

Abonnementspris: Kr. 3.00 pr. kvar-
tal, for utlandet + avisporto.

Abonnement tegnes i ekspedisjonen
og på ethvert postkontor.

Annonser må være innsendt innen
onsdag aften.

ST·OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT

62. ÅRGANG

16. NOVEMBER 1950

NR. 41-42

«Se fra nå av skal alle slekter prise meg salig.»

Luk. 1. 48.

Norske katolikker sto klart orientert om og godt forberedt på den dogmatiske utforming av Jesu Mors opptagelse i himmelen. Etter-reformasjonens katolske kristne her hjemme har som en arv fra gammelt av beholdt et nøkternt syn på Gudsmorens enestående stilling til Sønnens frelsergjerning. Sigrid Undset sier i «Norske Helgener»: «Nordens kristning falt i en periode da Mariadyrkelsen skjedde under rolige former, sånn som våre eldste Mariastatuer uttrykker det: Guds mor sitter og viser fram for verden sitt barn som holder den skapte verden som et rikseple i sin hånd.» Kjernen i denne dyrkelsen har alltid vært: «Du fødte den som skapte deg — den som ikke himlene kan romme, har du båret i ditt liv.»

Til denne følelse av solid tradisjon omkring den utvalgte av alle kvinner — Skriftens ord om henne, den apostoliske overlevering, hennes plass i vår kristensaga, gjenspeilt i den norrøne litteratur og hymnologi og bildende kunst — kommer kunnskapene fra den stadig provoserte Maria-apologi siden himmel-dronningens detronisering etter trosomveltningen. All århundrenes tankeløse fordreielse av Marie-dyrkelsens egentlige innebyrd har bidratt til å skjerpe våre katolikkens blikk for det som rettelig etter Guds vilje tilkommer den hellige Jomfru. Den norske katolikk har lært å stå på vakt til to sider når det gjelder mariologien: Ikke å forledes av den sydlandske tendens til å trekke innstinktet fra en sterkt aksentuert *naturlig* mors-dyrkelse inn i det *overnaturlige* forholdet til Frelserens Mor — en kjensgjerning som for øvrig kaller både på bevåkenhet og overbærenhet også hos den offisielle Kirke. Men på den annen side lar en seg ikke affisere av det golde protestantiske forhold til den utvalgte Mor. Hun har, ikke minst, vært konvertittenes gave, fordi hennes bilde ved Sønnens side har hjulpet dem til dyperne å forstå menneskevordelsens mysterium. Jomfru Maria er for dem kanskje mer enn for andre blitt mysteriet de har måttet trenge inn i for dyperne å fatte selve troens gave. Ved sitt svar til Her-

rens engel: De skje meg etter ditt ord! opptok jo Jomfruen Ordet i sitt skjød, og hennes tro på Guds allmakt ble den historiske forutsetning for den veg til frelse Guds Sønn hadde utsett for alle oss andre. Slik er Frelserens Mor blitt mor for vår egen personlige tro.

Derfor føles våre kristne medbrødres åndsforhold til Frelserens Mor så tankeløst, deres hjerteforhold så forarmet. Betød ikke hennes opphøyelse *alle menneskers opphøyelse* som tror at Jesus Kristus er Guds Sønn? Burde vår ærefrykt og tillit til hennes forbønn for oss i himmelen, der hun herliggjort gjennom Sønnen inntar morsplassen i De helliges samfunn, ikke binde alle kristne sammen snarere enn å skille dem? Gjelder ikke hennes ord i Lukas-evangeliet alle troende kristne? «For se, fra nå av skal alle slekter prise meg salig» (Luk. 1, 48).

*

I denne tro så også norske katolikker den 1. november i møte med oppriktig glede og forventning. I alle menigheter, store eller små samlet prestene de troende sammen om den hellige Jomfrus opphøyede eksempel, slik som apostlene gjorde det i Kirkens barneår. Og fordi *hun* på Faderens innbydelse opptok Sønnen i sitt skjød, kunne *de* nå motta Hans legeme i Alterets allerhelligste sakrament!

*

For Oslos katolikker var det en særlig glede å ha sin Overhyrde blant seg på denne dag. Som biskop hadde Hans Høyverværdighet tatt del i det høytidelige konsistorium på Allehelgensdag i Rom. På Allehelgens-søndag kunne han forrette den høytidelige pontifikalmese om morgenen i St. Olavs kirken i Oslo. Han talte både her og senere i høymessen som ble holdt av pastor F. J. Fishedick, og ved festmøtet om aftenen. Forut for høytideligheten holdt sokneprest dr. G. Gorissen, Bergen, en fire dagers retrett for menigheten. Felles kommunionen fant sted un-

Dogmet om Marias opptagelse i himmelen

Etter Graham Greene ved Theo Findahl.

«Det er en av Kirkens helgener en aldri i tankene forbinder med straff, selv rettferd er fremmed for henne i sammenligning med forestillingene om barmhjertighet og kjærlighet, og det er hun som den katolske kirke kjenner som Vår Frue» — skriver den berømte engelske forfatter Graham Greene i det amerikanske ukeblad LIFE —

Allikevel, fortsetter Greene, har der alltid stått den bitreste strid om denne skikkelse. Ingen billedstøtter i det puritanske England var sikrere på å bli ødelagt enn hennes, og det samme skjedde i Spania i 1930-årene. Fra sine prekestoler kan prestene trekke Kristi guddom i tvil uten å vekke bestyrtelse utenfor enkelte landsens prestegårder, men når læren om Marias opptagelse i himmelen som i mer enn 1000 år har vært feiret i Kirken, nå skal defineres som dogme erklærer erkebispene av Canterbury og York at kløften mellom de kristne er blitt utvidet. De tror på de dødes oppstandelse — men det forekommer dem gudsbespottelig å antyde at en faktisk oppstandelse har funnet sted. Det vakte ingen storm da Newman skrev for hundre år siden: «Arvesynd ble ikke funnet hos henne i form av sansenes svekkelse, kroppens utslitthet og alderdomssvakheten som går foran døden. Hun døde, men hennes død var en ren kjensgjerning, ingen virkning, (: følge av arvesynd) og da den var over, opphørte den å være til. Til sine tider har det vært andre stridsemner: de protestantiske kirker har vært bekymret over utviklingslæren, selv jordens alder har gitt grunn til forargelse, fordi man trodde den sto i strid med Skapelseshistorien. Men konflikten mellom vitenskap og religion går alltid over, før eller senere. Det som blir tilbake, er denne håtefulle, ville krig omkring den menneskelige kjærlighets eneste fullkomne skikkelse —»

Hva kan grunnen være til dette? spør Greene. «For vår generasjons vedkommende er det mistroen til alt konkret,» har en teolog forklart. Vi er så vant til abstraksjoner. Ord som *demokrati* og *frihet* kan brukes i akkurat motsatt betydning, uten at det forstyrrer oss. De går inn i det ene øret og ut av det

der pontifikalmessen. Feiringen fikk sin kirkelige avslutning med kompletorium, der Biskopen forrettet og menigheten tok aktiv del i resitasjonen. På festmøtet holdt dominikanerpater Thorn et glimrende foredrag om dogmets historiske bakgrunn, teologiske utforming og betydning for troslivet. (Så snart pateren har avsluttet en foredragsturné over samme emne, vil foredraget komme ut i brosjyreform.)

Til slutt skal nevnes at St. Olavs-laget i Oslo har all ære av festmøtet som det sto som arrangør for. Biskopens levende skildring av begivenhetene i Rom og framvisningen av filmene fra Hovedpilegrimsferden — med sokneprest Taxt som kommentator — jubileumsfestlighetene på Hovedøya og på Domkirkeodden på Hamar ble fulgt med begeistring av den tett pakkede sal. Formannen Dag Jensen ledet møtet og E. Storheim sto for filmframvisningen.

I. H. K.

andre. Likedan med religiøs tro. *Det øverste Vesen, Treenigheten, Alle tings Skaper* og slike uttrykk har kanskje en gang vakt uro — men ikke lenger nå. Selv det konkrete navn Kristus er blitt utvannet til *Den store Læremester, Den første Kommunist* og liknende så at forestillingen om at Kristus er Gud ikke vekker stor motstand — det er omtrent som å si at *Sannheten* er Gud. Men utsagnet om at Maria er Guds mor forblir rystende, paradoksalt, fysisk. —

Men det er fra dette utsagn at all kristendom springer fram. For atter å sitere Newman: «Når vi engang fullt ut har fattet den tanke at Maria fødte, ga die og stelte Den Evige i et barns skikkelse — hvilken grense kan da tenkes for den flom av tanker som en slik lære bringer med seg?» Det kan hende, sier Graham Greene, at tankeflommen nå og da har tatt underlige løp.» Men Kirken er langsam og forsiktig, eventyr får rikelig tid til å visne av seg selv, og der er sannelig ingen tegn på overilelse i proklamasjonen av 1854 om den ubesmittede unnfangelse, som hadde vært del i Kirkens lære i Østen og Vesten og Afrika få år etter St. Johannes død. Når det gjelder Opptagelsen i himmelen — som selv en ulærd menneskelig logikk kan se som en vesentlig følge av den ubesmittede unnfangelse — har Kirken ventet ennå lenger —.

«Våre motstandere,» heter det videre i Greenes artikkel, «fordrer at ingen tro skal tas dogmatisk dersom den ikke er uttrykkelig uttalt i Skriften (og ser bort fra at det bare er etter Kirkens autoritet at vi anerkjenner enkelte evangelier og ikke andre som sanne. Men de protestantiske kirker har selv godtatt dogmet, f. eks. om Treenigheten, som man ikke kan finne noen uttrykkelig erklæring for i evangeliene. St. Johannes skrev: Der er meget annet som Jesus gjorde. Dersom alt skulle skrives ned tror jeg ikke verden ville romme alle de bøker som måtte skrives.» Og det er vår påstand at Tradisjonen alene — grunnet på apostlenes lære, analysert og gjenspeilet opp gjennom tidene av Kirken under ledelse av Den hellige Ånd som Kristus lovet — gjennomlyser og forklarer Skriftens fulle og sanne mening.

Fra Skriften vet vi svært lite om Vår Frue utenom de første rystende kjensgjerninger om Bebudelsen og Jomfrufødselen. St. Lukas' evangelium blir sommetider kalt Vår Frues, fordi St. Lukas forteller enkelt-heter om Bebudelsen og Fødselen som bare kan være kommet fra Marias egen beretning om dem. St. Matthæus evangelium supplerer sin beretning med flukten til Egypt. St. Johannes som hun — ifølge tradisjonen — etter Korsfestelsen tilbrakte resten av sitt liv sammen med, forteller oss hvordan Kristus for henne utførte sitt første mirakel ved bryllupet i Kana, hvorledes hun sto ved foten av Korset og hvordan Kristus overga henne i forvaring til den disippel han elsket. Fra Apostlenes Gjæringer vet vi at hun var til stede med apostlene i det øverste rom ved pinsen, men senere er det fullkommen taushet om Maria — et par legender, det er det hele. «Hennes bortgang gjorde ikke noe bråk i verden,» skrev Newman. «Kirken fortsatte å utføre sine plikter — preke,

omvende, lide, der var forfølgelser, flukt fra sted til sted, der var martyrer, triumfer, til slutt bredte det rykte seg at Guds Mor ikke lenger var på jorden. Pilegrimer reiste hit og dit, de søkte hennes levninge men de fant dem ikke. Døde hun i Efesus? Døde hun i Jerusalem? Ryktene skiftet, men hennes grav kunne ikke utpekes; eller, dersom den ble funnet, var den åpen. Legenden forteller hvordan apostlene plutselig samlet seg omkring hennes dødsleie, hvordan de begravet henne og på den tredje dag fant hennes grav tom — men dogmet om Marias opptagelse i Himmelen krever ikke at vi skal tro disse enkelt-heter. Det ber oss bare tro det Kirken alltid har trodd i historisk erindring, at arvesynden aldri fikk lov til å røre henne, slik at kroppens oppløsning som vi tror er en følge av arvesynden aldri fant sted, hun er sjel og herliggjort legeme (hva nå enn dette kan være) i himmelen (hvor nå enn denne kan finnes).»

Graham Greene fremhever også at Maria — til forskjell fra andre helgener — er den eneste som opp gjennom tidene har vist seg for mennesker — han nevner miraklene i Lourdes, Salette, Fatima, Guadeloupe og Lima, og forteller hvordan han selv hadde en mirakuløs opplevelse for to år siden i Assisi ved Santa Maria degli angeli-kirken, og slutter med følgende ord: «Et dogme er bare definisjonen på en gammel tro. Det begrenser sannhetens område på bekostning av legende eller vranglære. Kirkens store

definisjoner som er godtatt både av protestanter og katolikker — Kristi vesen, dogmet om Treenigheten — ble trukket opp for å utelukke vranglærer innenfor Kirken selv.

I våre dager er der ingen iøynefallende tegn på kjetersk tro innenfor Kirken når det gjelder Vår Frues opptagelse i himmelen, og derfor har enkelte katolikker ment at det er unødvendig å proklamere dogmet. Men katolikker i dag kan ikke forbli likegyldige overfor vår tids alminnelige vranglære: det enkelte menneskes mangel på betydning. I dag blir menneskekroppen betraktet som et materiale som kan forbrukes — noe som kan elimineres «en gros» av atombomben, et slags anonymt kadaver. Etter den første verdenskrig ble stedene der de døde lå, merket med kors, allierte som fiender. Lys brente stadig i Europas hovedsteder over de ukjente soldaters graver. Men ingen kors merker i dag fellesgravene som de døde i London og Berlin ble skuffet ned og minnesmerket i Hiroshima er omrisset av en kropp som hete-glimtet har fotografert på asfalten. Definisjonen av Marias opptagelse, proklamerer på ny læren om vår egen oppstandelse, hvert menneskelegemes evige skjebne, og på ny er det Marias historie som opprettholder læren i dens klarhet. Kristi Oppstandelse kan ses som Guds oppstandelse, men Marias oppstandelse er varslet om oppstandelsen for hver enkelt av oss.»

St. Olavs forbund

avholdt sitt hovedstevne i Oslo i bededagshelgen. Foruten Sentralstyret møtte representanter fra menighetslagene i Oslo Apostoliske Vikariat. Som biskopens representanter møtte pastor A. Høgh og pastor H. Taxt.

Etter felleskommunionen i St. Olavs kirke møttes deltakerne til fellesfrokost i klubblokalet som Oslo-kretsens gjester.

Kl. 10 ble hovedstevnet åpnet med en velkomsttale av forbundets formann *Wilfred Fiala*.

Følgende dagsorden var satt opp:

1. Oversikt over arbeidet og revidert regnskap siden siste hovedstevne.
2. Forholdet mellom forbundene i de 3 kirke-distrikter.
3. Foredragsvirksomheten.
4. Kveldskolen.
5. Forslag til lovendringer.
6. Forslag til budsjett og retningslinjer for neste 3-årsperiode.
7. Valg.
8. Eventuelt.

Det framgikk av sekretærens beretning at mange store saker var satt i gang siden siste hovedstevne og at arbeidet nå måtte sies å være i god gjenge etter den grunnleggende omorganisering av forbundet etter krigsårene. Mange vansker måtte overvinnes, men takket være iherdig arbeid av arbeidsutvalget med god støtte av menighetslagene, var godt resultat oppnådd. Økonomien var god, men det var en spore til ytterligere anstrengelser for at forbundet skulle makte sine forskjellige oppgaver i framtiden på en tilfredsstillende måte.

Diskusjonen om de forskjellige programposter var meget livlig og må bli oppfattet som et uttrykk for ønsket om et godt forhandlingsresultat.

Valgene ga dette resultat:

Formann *Wilfred Fiala* (gjenvalg). Nestformann *Johs. Hongslo* (tidl. sekr.). Sekretær *André Bongard*. Kasserer *Alfred Taxt* (tidl. styremedlem). Styremedlem *Paula Abry* (tidl. kass.).

Disse danner forbundets arbeidsutvalg. Til varamenn ble valgt *E. Storheim* og *Ragnhild Nylund*. Revisorer ble *Øivinn Olafsen* og *Honoré L. Barra*.

Under hovedstevnet var alle deltakerne Oslo-kretsens gjester til en middag, og om aftenen hadde kretsen arrangert et møte i foreningslokalet med adgang også for andre interesserte.

Møtet var også arrangert for å minnes forbundets 30-årsjubileum, og etter at St. Olavslaget formann *Dag Jensen* hadde ønsket velkommen, redegjorde forbundsformannen *Fiala* for virksomheten siden biskop *Fallize* stiftet forbundet i 1920. De utenbys menighetslag hvilte forbundet gjennom konsul *Berrum*, Fredrikstad, Norsk Katolsk Ungdomsforbund lykkønsket ved sin formann *Øivinn Olafsen*, og *Dag Jensen* brakte hilsen fra Oslo-kretsens lag.

Under publikums store tilslutning mintes *Johs. Hongslo* frk. *Maria Müllers* virksomhet fra forbundets første tid som kasserer, senere som revisor, samt frk. *Paula Abrys* 12-årige virke som kasserer, og begge ble overrakt blomster. Herr *Fiala* takket den avgåtte nestformann *Storheim* for den tid han hadde vært styremedlem og for at han fremdeles stilte seg til disposisjon i den utstrekning tiden strakk til for ham. Han takket også Biskopens representanter, prestene *Sund* og *Høgh*, for den gode støtte de hadde vært for arbeidsutvalget i de forløpne år.

Det ble sendt telegrammer til de to gjenlevende av forbundets første styre, banksjef *Nils Parmann* og fullmektig *Andreas Bongard*.

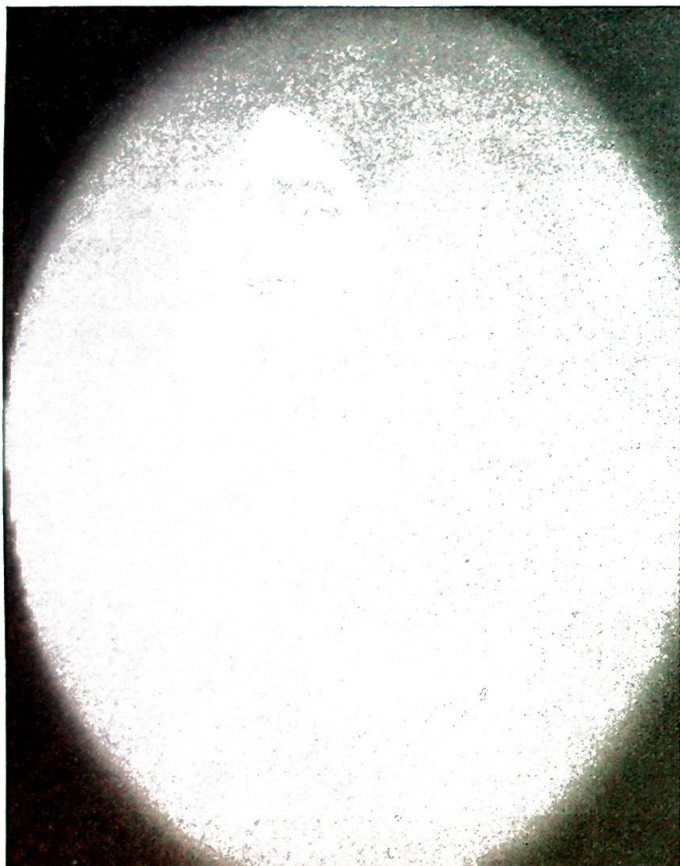
På møtet ble følgende filmer vist: Hovedpilegrimsferden til Rom, stevnet i St. Halvardskirkens ruiner i forbindelse med Oslos byjubileum og til slutt årsstevnet på Hamar 1949.

H—B

Epilog til franske åndsprofiler:

«En er deres mester — Kristus»

Av dominikanerpater A. Raulin

Etter Samberger

Når de unge generasjoner i et land er henvist til bare å ha lærere og professorer, da er åndslivet i dette folk i fare. Det de trenger er nemlig noe helt annet, de trenger det som en på fransk kaller «un maître». Hvordan skal vi oversette dette ord? Sikker ikke med «magister» som med en gang fremmaner universitetet og dets grader. Det er ordet «mester» som står nærmest det idéinnholdet vi skal betegne. Men dette norske ord har ikke i samme grad som det franske fått den betydning vi her tenker på. En lærer, en professor underviser, han gir kunnskaper. Mesteren former en ånd, han skaper. Intet står i veien for at en professor også er en «mester» i denne betydning. Men det er ikke så helt sikkert. Og til gjengjeld kan en meget godt stå de akademiske kretser meget fjernt og være i ordets sterkeste betydning «un maître». Skal vi ta et eksempel? De skriftlærde var lærere og professorer, men Jesus Kristus var en mester selv om han ikke besteg noe annet kateter enn fiskebåten til sin venn Simon Peter. Det som utgjør mesteren, det er en viss personlig kvalitet samt et befriende budskap. Hos mesteren føler man seg trygg, men aldri på livets bekostning. Tvert imot, bare *han* kan utløse de beste krefter som bor i oss. Han er ingen despot som liker å sette sitt preg i en intetsigende voks. Han kveler ikke den kritiske sans, men er hevet over all kritikk.

Hvis vi nå ser på de forskjellige åndsprofiler vi har forsøkt å tegne, kan vi da si at den franske ungdom der har sine mestere? Kanskje, — men da må en iallfall ta sterke forbehold. Hvem skulle vi hylde som vår mester? Léon Bloy? Nei, vi føler oss ikke trygge hos ham, han støter oss ved sine urettferdige dommer. Vi liker hans glødende kjærlighet til Kristus, den fattige; at han er drøy i sine uttrykksmåter byr oss ikke noe imot. Men han bærer for tydelig preg av sin samtid (ca. 1900), han er for lite forståelsesfull for ting som vi har lært å vurdere meget høyt, og han har lett for å forakte og spytte ut av sin munn det han ikke forstår. Vi er oss stadig bevisst at hans innflytelse trenger kraftig motvekt. Skal vi da velge Bergson? Bergson er nettopp en god motvekt til Bloy, men til syvende og sist er han bare en filosof som nekter å lede oss utenom det lille område han personlig har forsket. Og trenger vi en mester, så er det en som med sin livsanskuelse kan ta seg av de problemer som vi stiller oss selv. Vi kunne tenke på Péguy. Og det er et faktum at mange så opp til ham som til en leder, da han åpnet krigen mot det materialistiske Sorbonne og laget sitt tidsskrift. Delvis har han oppfylt denne forventning. Men bare delvis. Han hadde uhyggelig lett for å bli uvenner med sine nærmeste medarbeidere, og stadig var det flere som holdt seg borte fra ham. Nå når han er død, kan hans vanskelige karakter ikke lenger spille ham noe puss, men minnene består og skremmer litt. Hans innflytelse alene ville forresten ha sine skyggesider. Og det er vanskelig å anbefale uten forbehold en mann som visstnok bekjente en uavskåren katolsk tro, men allikevel holdt seg borte fra messen og sakramentene. Det er ikke vår sak å dømme ham, for det første fordi det aldri er tillatt å dømme og for det annet fordi vi ikke kjenner hans grunner. Men vi kan si at hans forbehold overfor et fullstendig katolsk liv begrunner et liknende forbehold fra vår side overfor ham.

Bernanos er også en av disse store skikkelser som gjør en usikker. Vi skylder ham meget, og allikevel overgir vi oss ikke til ham. Når vi er ferdige med hans pamfletter sitter vi igjen med en viss etter smak, vi føler oss ubehagelige til mote. Hvem er han ikke sint på? Ingen finner nåde i hans øyne. Vårt ubehag kommer kanskje delvis av at vi mer eller mindre bevisst søker å putte forfatterne i en av de ferdiglagede båser vi er vant til. Og vi kan ikke sette noen kjent etikett på Bernanos. Men det er også noe annet som ligger under. Vi fornemmer ham som et uvær som truer og vi kan aldri forutse hvor det skal bryte løs. Hvis vi bare kunne være sikker på at disse tordenslag bare tjener rettferd og sannhet! Men vi er ikke helt trygge.

Maritain er sikrere. Men er han virkelig en mester i den betydning vi nevnte? Kanskje det. Vi har allikevel inntrykk av at det som gjør ham stor, fremfor alt er de storslagne røster som taler gjennom ham, S. Thomas av Aquino i hans filosofiske verker og E. Johannes av Korset i hans mystiske.

Han ville forresten være den første og den ivrigste til å forfekte dette synspunkt. Han har aldri hatt noe annet mål enn å være en disippel av disse to kjempeskikkelser i Kirkens åndsliv.

Mou nier er mer uavhengig. Men for det første døde han svært tidlig og for det annet var hans stilling blant sine venner kanskje litt annerledes. Han hadde laget en åndelig arbeidsstokk, hvor alle deltok på like fot. Hans mål var å skape et miljø for tenkere som en gjensidig respekt forenet, men som også noen filosofiske og religiøse valg skilte fra hverandre. Han bannlyste dermed ethvert intellektuelt, og så meget mer åndelig, faderskap. Han befri men tilstår ikke seg selv rett til å lære med myndighet.

Claud el er en stor dikter, hans verker har en stor innflytelse. Men jeg tror ikke at de unge generasjoner uten forbehold ville hylde ham som en mester. Det er ikke noen bebreidelse. For oss, ukjente og ubetydelige mennesker, er det lett å skjule vår middelrådighet. En dikter derimot som virkelig setter sitt verk, sitt liv, sin person, sin korrespondanse til tjeneste for en stor sak, blir en offentlig personlighet hvis mindre heldige sider altfor lett trer fram i lyset. Han blir en skyteskive, og enda mer hvis han er en kristen dikter. Hva krever man ikke av en kristen? Det som vi merker hos Claud el er til syvende og sist det at han er større som dikter enn som menneske. Og vi forlanger meget av en mann som ved sin diktning fører oss til så høye tinder! Våre krav overfor Claud el viser bare hvor høyt vi setter ham som dikter. Om han av og til kan ha skuffet, så er det tegn på at han hadde løftet oss meget høyt!

Her når vi til målet: Den som leter etter mestre kan sikkert på det menneskelige plan slå seg til ro med en Maritain, en Mounier, en Claud el, men har han forstått det som en virkelig kan vente av en «mester» i ordets fulle betydning, da bør han gå rett til helgenene hvis liv er et eksempel og til Kirken, sannhetens grunnvoll. Ingen kristen dikter, selv om han er aldri så stor, fortjener å bli hedret med dette navn. Og gjør han det, så er det bare i den grad han har del i Kirkens hellighet eller sanne lære. Grunnen er helt enkel og har fått sitt klareste uttrykk i Matteusevangeliet (23, 10): «La dere ikke kalle mestre, for én er deres mester, Kristus.» Vi kan lære av helgenene fordi deres liv er gjennomtrengt av Kristi kjærlighet: De lever, men ikke de selv mer, Kristus lever i dem (Gal. 2, 20). Og hvorfor kan vi med trygghet la oss lede av Kirken? Fordi den er Kristi legeme, fordi den har fått Kristi Ånd, sannhetens ånd som skal «lære den alt og minne den om alt det Kristus har sagt den» (Jn. 14, 26). Den som hører den, hører Kristus (Lk. 10, 16).

Hva er da de kristne dikteres oppgave, hvis de ikke kan gjøre krav på å bli våre åndelige mestre? Deres oppgave er stor på den betingelse at de forstår den og ikke forsøker å sette seg selv i stedet for Kirken. Deres begavelse, deres slående måte å uttrykke en tanke på, deres rike fantasi, deres evne til å gjøre de eldste problemer nye, alt dette ryster sjelene i deres grunnvoll, åpner sinnene for budskapet ovenfra. De har nøkler som teologene ikke har og som åpner adgang ikke bare til fornufften, men også til hjertet. Visstnok trenger de kristne læresetninger en klar formulering. Men ingen kan benekte at Claud el's praktfulle hymne til Alterets Sakrament eller for Pinsehøytiden åpner nye perspektiver for vår

forståelse av disse guddommelige mysterier. Dramaet om menneskets fri vilje i kamp mot de onde makter og med Guds kallelse og nåde, hører med til troens skatter. Men det taler lite til vårt hjerte og derved mindre også til vår intelligens, så lenge en genial forfatter ikke iscenesetter det for oss. Vi forstår bedre visse sider ved præstekallet etter å ha lest «En katolsk prests dagbok» av Bernanos. Det vi forlanger av en kristen forfatter er ikke bare at han skal overføre i en roman, et drama eller et dikt det vi på en annen måte har lest i teologiske verker. Hans tro må først gjennomtrengre ham, besjele ham. Og da krever vi ikke noe annet av ham enn sannheten. Noen vil da si at verket virker lite apologetisk. Det blir kanskje vanskelig å avgjøre hvor verket fører hen. Det finnes mange kristne lesere som ønsker å kunne sette fingeren på den lære man kan utdra av boken, hva en ikke-troende vil lære av den. Dette er ikke riktig. Striden mellom det gode og det onde i verden er som oftest en uklar tummel. Med hjelp av sine metoder kan en teolog vanskelig gjøre denne sammensatte tilstand anskuelig for oss; han blir ofte bebreidet for det, men det er ikke hans skyld, han beveger seg på prinsippenes plan. Kunstneren er derimot i stand til å gjøre rede for tilstanden slik som den er. Resultatet avviker fra det vi mener med apologetiske skrifter. Men den kristne forfatter har ikke desto mindre spilt sin rolle. Er han både en stor kunstner og en troende kristen, kan det bilde han gjengir av verden ikke være likegyldig; hans verk bærer et budskap. Og dette budskapet er kanskje mer virksomt fordi det er delvis ubevist enn om en hvilken som helst anmelder tydelig kunne formulere det. En slik forfatter er ikke noen mester i den betydning vi tillegger ordet, men han er et vitne.

Den kristne litteratur har også en stor oppgave når det gjelder å beskrive helgenenes liv. Vi er enig om at helgenene bedre er våre mestere enn en forfatter, selv om han er aldri så genial. Men hvordan lærer vi helgenenes liv å kjenne? Gjennom deres egne skrifter? I noen tilfelle, ja, men de har ikke alltid etterlatt seg noe skrift. Og det er heller ikke alltid deres skrifter som røper deres dypeste hemmelighet. Det er på grunn av deres liv at Kirken har helgenkåret dem, det er deres liv som står for oss som et eksempel. Her trenger vi store *troende forfattere*. Det er ikke alle betydelige forfattere som er i stand til å skrive en god helgenbiografi. Mange av dem har en altfor stor tilbøyelighet til å gjenskape sin helter. Men i hvert fall er det av aller største betydning at vi får gode helgenbiografier. Altfor mange av dem er dårlig skrevet, ja simpelthen uleselige. Det vi venter av en renessanse i den kristne litteratur er å vise oss helgenenes sjeler i all deres skjønnhet. Det også at den skal gjøre verden levende for oss, skapningens verden og nådens verden, syndens verden uten noen annen tanke enn den å være sannferdig. Vi krever av forfatterne at de skal være sanne som kunstnere, som mennesker og som kristne. De er begrenset og vil aldri kunne bli våre «mestre». Men det skal ikke gjøre dem mismodig. De har nemlig en høyere oppgave: De vil hjelp oss til å nærme oss våre forbilder, helgenene, og Kirken som er «sannhetens støtte og grunnvoll» (1. Tim. 3, 15) og ved helgenene og Kirken føre oss nærmere vår eneste Mester, Vår Herre og Frelser Jesus Kristus.

fr. A. Raulin, O. P.

ROMA LOCUTA EST: Assumpta e

En gammel tro stadfestet

Fra dogmeerklæringen
i Rom på Allehelgens-
fest.

Av St. Olavs redaktør,
Città del Vaticano 1. november.

Et utsnitt av de henved 600 biskoper,
erkebiskoper og kardinaler som var sam-
let i Peterskirkenes kor 1. november. På
tronstolen i bakgrunnen Pave Pius XII.

Lysets stad

Alle større byer er et eventyr av lys og skygge når øyet fanger dem fra luften fra et hvinende fly under natthimmelen. Men aldri så en noe mer betagende enn det Rom som tindret fram i mørkehavet Skymasteren dalte ned igjennom på glid mot det siktbare. To ganger tok Braathen-flyet runden over Den evige stad i den vanlig synkende kurve. Colosseum dukket opp som et grå-grønt krater og Piazza dell'Esedra strålte mot himmelen lik en jettestor krystallskål. Palassene lenet seg opp til blokk-konturene som bleke majesteter — mens pinjene på Monte Pincio ble kastet inn i denne dansen mellom lys og skygge som humpende trollgrupper. Men hvilket syn var ikke Peterskirken med piazzaen og Berninis kolonnade og Via della Conciliazione i dette nattlige fugleperspektiv: En yale-nøkkel av gull og glitrende briljanter — med spissen vendt mot Engelsborg og Tiberen! En satt som fjettet av synet og var ikke riktig med på

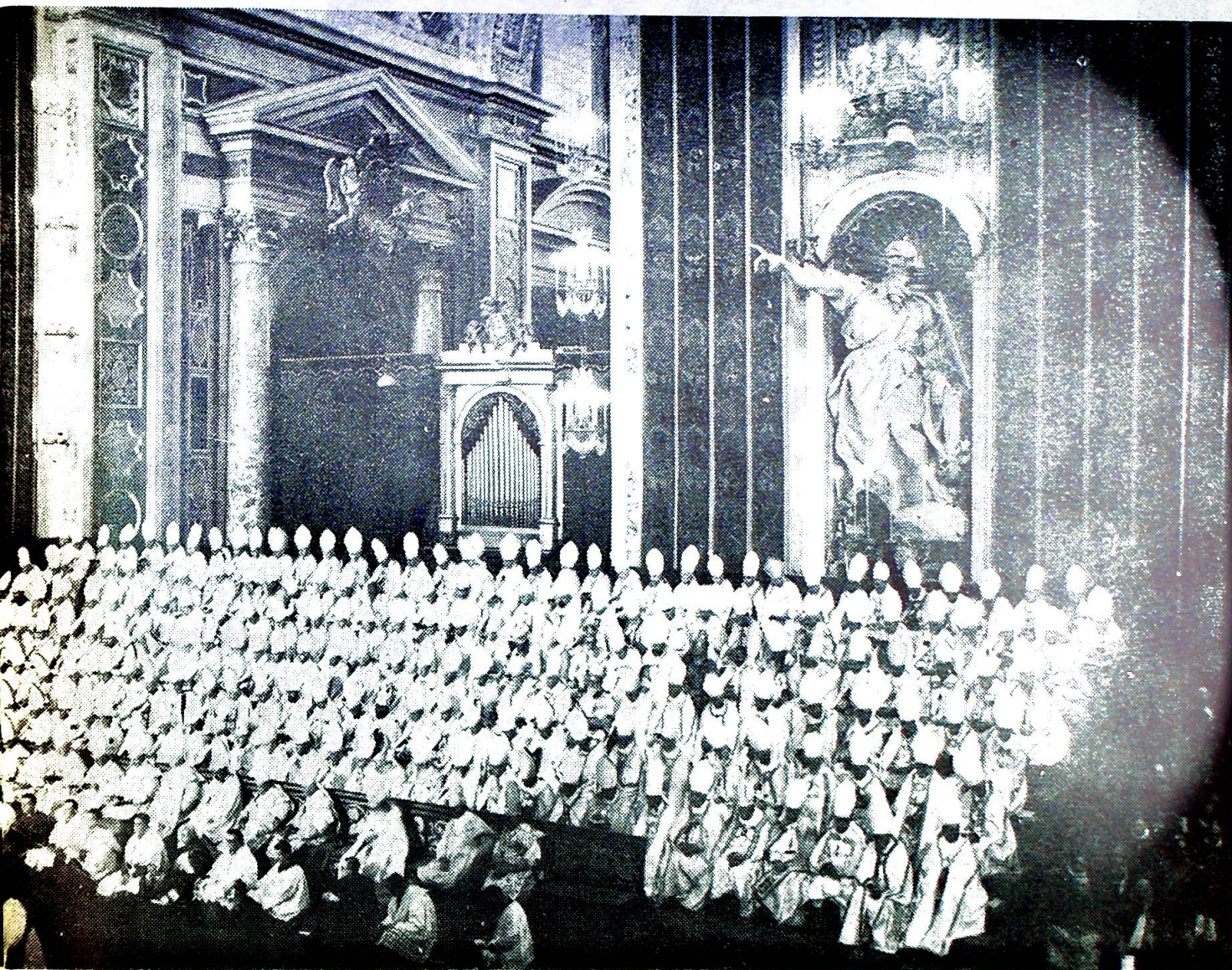
den siste raske ferden lavt over Campagnaen ut til Ciampino, Romas veldige lufthavn.

— Og likevel var dette nattlige møte med den Evige Stad bare en ufullkommen prolog til møtet med fullkommenheten på en høylys novemberdag.

Opptakten til dogme-proklamasjonen

Det har vært merkelig å oppleve Rom i rammen av Anno-Santo-festlighetene. St. Olavs lesere har gjennom tidligere skildringer og notiser vel fått et inntrykk av det liv som utfolder seg så å si daglig i Den evige stad i Jubelåret. Men dagene omkring dogme-erklæringen den 1. november overtreffer alt som hittil er registrert i Romas historie. Det gjelder *tallet* på dem som var samlet innenfor de ærverdige bymurer, det gjelder *universaliteten* hos pilgrimene og hierarkiet, og det gjelder *Romas egen totale oppslutning* om begivenhetene. Om uttrykket «verdens midtpunkt» noen gang skal kunne anvendes, så var Petersplassen det i disse dagene.

... Maria in Caelis — corpore et anima!

Flere dager før den store begivenheten 1. november, var alt folket engasjert i opptakten. Det gul-hvite paveflagg skjøt til værs på de eksterriore vaticanske bygninger rundt om i byen. Varslet til fest var gitt.

Det «himmelige konsistorium»

trådte sammen mandag 30. oktober. 36 kardinaler og henimot 600 representanter fra verdensepiskopatet var samlet i Rom, og de fleste begav seg til den rommelige benediktions-salen i Vatikanet. Selv ikke Pave Pius XII hadde noen gang stått overfor en slik samling av erkebiskoper og biskoper. Det ga inntrykk av et Concilium (kirke møte) mer enn av et Consistorium, der møtet mellom Summus Pontifex (Paven) og bærerne av hyrdestaven mest er et formelt anliggende.

Etter at Den hellige ånd var påkalt lød Pavens latinske tale: «Dere vet, ærverdige brødre, hvorfor Vi har kalt dere sammen til Konsistorium i dag . . . Etter å ha råd-

ført Oss med så lærde menn som dere, har vi ment ikke lengere å burde nøle med å proklamere som dogme det som Kirken har trodd siden dens første dager: at den hellige Jomfru og Guds Mor med legeme og sjel er blitt opphøyet til den himmelske herlighet.» Paven utredet videre det teologiske tankeinnhold og tradisjonens tale om sannhetsinnholdet av en slik tro, og sluttet med å rette det avgjørende spørsmål til de tilstedeværende kirkefyrster: «Gir dere, ærverdige brødre, Deres tilslutning til at Vi . . . høytidelig definerer og forkynner Marias legemlige og sjelelige opptagelse i himmelen . . . som et av Gud åpenbaret dogme?» Uten noen innsigelse kunne forsamlingens «Placet» (tilslutning) uttales, og dermed var alt klart for proklamasjonen to dager senere.

Nye triumfatorer

På den gamle Via Trionfale har trikkeskinnene alt løpt i mange år og forbundet Piazza Cavour med Monte

Til v.: Pave Pius XII leser den offisielle *Bulle*. De øvrige personer er f. v.: Fyrst *Colonna*, pater *Soccorso*, S.J., sjef for Radio Vaticana, kardinal *Nicola Canali*, Kirkens Storpententiar, Den hellige far, kardinal *Mercati* (med skjegg) og den pavelige seremonimester *Enrico Dante*. Helt t. h. og i bakgrunnen: Assisterende dignitærer.

S. 283 øverst: Paven taler etter proklamasjonen. Nederst: Et utsnitt av folkemassen på St. Petersplassen. Men det er bare en del av de 800 tusen som sto tett i tett like til Engelsborg.

Mario. Triumfatorens rolle er overtatt av førerne på line N. 35. På Via dei Trionfi mellom Monte Celio og Palatin rusher lastebilene på begge sider av Konstatins triumfbue, og Cæsarerne og il Duces Via dell'Impero ligger atter og måper mellom Foro Romano og Foro di Augusto over tapte illusjoner. Det er bare fasaden på den lille kirken viet de hellige martyrer Cosma e Damiano som lyser opp i dysterheten denne aften — vigilien for Allehelgensfest Anno Domini 1950. Og triumferende i neonlys stråler initialene W.M. En gang betydde de Evviva Mussolini! Ingen synes å tenke på det denne aften ladet av religiøs mystikk. Evviva Maria! leser romerne trygt og lettet. Maria heter den nye triumfatoren over både diktatorer og folketribuner.

Ut av St. Peterskirken kommer en blek liten mann, omgitt av et lite følge. Han tar av seg den svarte frakken og gir prestehatten fra seg. Fram til mikrofonen trer pater Lombardi, jesuittpateren, den verdensberømte lederen for Kjærlighetens korstog. Sped og fin, likesom gjennomlyst av ånd, med øynene halvt lukket tar han stilling foran mikrofonen. Det er svart av mennesker nede på plassen, og det yrer av folk oppover Via della Conciliazione. Jeg sto knapt to meter fra ham. Tankene kunne ikke slippe inntrykket av den avstand det lå mellom den tidligere unge universitetsprofessoren og den enda unge folkepredikanten som sto her og talte et språk som selv et barn kunne fatte hver tanke bak. I time etter time holdt han oppmerksomheten fangen, varierte mellom språkene, men temaet var alltid det samme: Forbrødringen mellom menneskene som foruten å ha en felles Far, har en felles bror i Kristus og ved ham fått en felles mor i Maria. — En kjærlighetens triumfator.

Imens hadde et merkelig triumftog satt seg i bevegelse fra Maria-kirken Ara Coeli på Kapitol. Ned ad de 124 slitte trinene fra det høytliggende templet skred en prose-

sjon bak et ærverdig gammelt bilde, «Salus Romana», æret som nådebilde av de kristne romere helt fra år 590 da byen på Jomfruens forbønn ble befridd fra sine fiender. Bak dette bildet formet det seg i denne svale siste oktober-ettermiddag en prosesjon som selv denne prosesjonenes by vel aldri har sett make til. At den skulle gå fra Ara Coeli til St. Peterskirken, det visste man. Nå r den skulle starte og ruten den skulle vandre, visste man også. Men nå r den skulle nå fram til Petersplassen, var det absolutt ingen som kunne vite. For den som sto på et høyt stade i Via della Conciliazione, var det ikke mulig i tidsrommet av et par timer å se hva som var prosesjon og hva som var alminnelig folkestrem denne aften. For aften var det blitt før bildet passerte inngangen til Petersplassen, som i likhet med resten av «triumfvegen» lå i et eventyr av flomlys og fakkelskjær. Nådebildet ble båret av fransiskanske minorist-brødre. I prosesjonen var der ingen ranginndeling. Her gikk patrisere og borgerskap, regjeringsmedlemmer og fattigunderstøttede side om side. Her gikk geistlighet av alle grader og forgreninger. Blant de purpurklede såes patriarken av Babylonia, Joseph VII, ved siden av erkebiskopen av New York, kardinal Spellmann. Og sannelig: Oppe ved mikrofonen sto ennå pater Lombardi og småsnakket med en mengde som i løpet av disse timene var blitt knyttet til hverandre i stadig intimere slektskap! Så varslet høytaleren stillhet: En stemme alle kjente lød ensomt ut i aftenen. Det var Den hellige far som knelte i sitt privatkapell og ba: «O, Vergine Immacolata, Madre di Dio e Madre degli uomini...», en påkallelse av Guds mors forbønn for alle som håper en gang å få del i den samme himmelske salighet som hun levende ble opptatt til.

En liten stund etter kom den hvite skikkelsen til syne i vinduet i sitt arbeidsværelse, og velsignende hilste han det jublende folket. Hvilke keisere og konger har kunnet

se slike syn fra sitt vindu? Ingen. Bare den triumferende Kristi synlige stedfortreder — mild og velsignende på Mesterens vis.

En vidunderlig stjerneklar natt la seg over Den evige stad. Og den nye morgenrøde bar nye triumfer i sitt skjær.

Møtet med fullkommenheten

Stella matutina, ora pro nobis...! Kanskje lød den slik den første bønnens tanke hos de fromme sjelene som hadde slått seg ned i ly av kolonnaden på Petersplassen natten til Allehelgensfest? Du morgentjerne — hvilken fullkommen påkallelse til den reteste av jomfruer en morgen som denne! At morgentjernen måtte vente og våke og ikke slippe dem før de hadde fått sikret seg en plass i solen!

Den store dag var inne. Fra den årle morgen var hele Rom på benene. En stadig strøm gled mot St. Peter, det kristenhetens Forum Vaticanum som gjennom så mange år har vært skueplassen for så meget. Atter skulle det få vise sin misjon. Over Den evige stad hvelvet en silkeblå himmel seg. St. Peterskirken facade lå badet i solgullet, plassen fyltes — ikke litt etter litt, men av framstormende divisjoner!

Imens fløt strømmen rød i en annen retning: Kardinalene, biskopene og prelaturet fylte alle ganger som førte opp til paramentsalene i de pavelige gemakker.

Litt før kl. 9 var prosesjonen nedover Scala Regia — kongstrappen — i gang. For oss som hadde det privileg å være med, var det nærbildet som først imponerte. Fargespillet i purpur, rødt, fiolett, gull og hvitt — som biskopenes enkle mitraer knyttet sammen i en bølgende borde av hvitt. Den disiplinerte orden og roen. Atmosfæren av andakt. Midt i prosesjonen satt Pave Pius XII på sine bærestol. Det åndfulle ansiktet hvilte i vissheten om lykkestunden som ventet.

Det øyet møtte ved portalen var et gripende syn: Et hav av mennesker lenger enn overblikket kunne rekke. Her våger en ikke noen videre skildring! Jeg husker bare biskop Mangers, som jeg hadde æren å ledsage, vendte seg, slo ut med hånden og sa det eneste som kunne sies: Se!

— Prosesjonen kilet seg langsomt gjennom mengden på Petersplassen og samlet seg om tronen som var reist for Paven foran basilikaens facade. Presis kl. 9.30 trådte Det hellige kollegiums vice-dekan, den franske kardinal Eugène Tisserant, fram for Den hellige far og uttalte den formelle anmodning om at proklameringen av dogmet måtte skje. Paven istemte «Veni, Creator Spiritus». Den øverste hyrde ba Den hellige ånd om lys, råd og veiledning i den stunden som ennå sto igjen før han reiste seg og med energisk, men beveget røst leste bønne for Marias

opptagelse. Og så opprørt det historiske øyeblikk da den tolvte Pius på Petri stol proklamerte for kristenheten dogmet om *Marias levende opptagelse i himmelen med legeme og sjel*.

En endeløs jubelstorm brøt løs. Det århundrer hadde bedt om og håpet på var nå en kjensgjerning. Det tok lange minutter før Paven kunne istemme takkehymnen «Te Deum» som ble fortsatt av Det sixtinske kor under den gamle mester Lorenzo Perosis ledelse.

Så la Den hellige far de tunge paramenter og den trekronede Tiaraen av. I hvit alba, like enkel som hver landsbyprest under en høymesse, trådte han fram for mikro-

fonen og holdt en preken som i sin enkelhet og oratoriske fullkommenhet var denne Pastor Angelicus's — jeg våger å si — sublimeste bedrift. Det var ekstasens bortrevenhet og denne jordiske jammerdals nærvær som samtidig bare er mulig innenfor Korsets religion, — og hvis fullkomne menneskelig uttrykk Korsets guddommelige Triumfator lot menneskene få i sinn og vår mor — *M a r i a*.

*

Paven innledet sin tale med å si at han følte en uimotståelig trang til å gi uttrykk for den glede som fylte alle troendes hjerter på denne dag, og til å løfte hjertenes takk til himmelen der et elskende Forsyn har talt til oss på ny.

Seklenes stemme, ja Evighetens røst har talt gjennom Oss, sa Paven. Det er den stemme som ved Den hellige ånds bistand har definert vår himmelske Mors høye privilegium. Og Deres jublende rop, ærverdige brødre, elskede sønner og døtre, er århundrenes rop som i dag fyller denne ærverdige, veldige plass, alltid helliget forhylligelsen av den kristne tro. Den er på en måte blitt terskelen til alle nasjoners åndelige hjemkomst og nå gjort til et alter og et tempel for deres overstrømmende kjærlighet.

På denne gledens dag strømmer nåde og lys ned over våre sjeler og englens jubel blander seg med hele den stridende Kirkes glede og sporer til større hellighet. Derfor løfter vi Våre øyne fra denne jord, fra denne vår tid og slekt, opp mot det opphøyede vesen, og roper fylt av tro til alle: *Oppløft deres hjerter!*

For de mange urolige og engstelige sjeler i denne opprørte tid, for dem som føler undertrykkelsen, men ikke har gitt opp, for dem som ikke lenger tror at livet er et gode, men likevel nødtvungent finner seg i det: for dem vil den ydmyke og ubemerkede kvinne fra Nazareth som nå er opphøyet i himmelen, åpne nye svner. Og de vil finne styrke ved å meditere over den skjebne og det verk hun ble opphøyet til: Kallet av Gud til å bli mor for Ordet som ble kjød, og lydig tok imot Ordet fra Gud.

Til dere som ligger Oss særlig på hjertet, som Vi i angst og bekymring tenker på dag og natt, dere stakkars syke, dere flyktninger, fanger, forfulgte, dere fattige uten arbeid, dere krekke uten beskvttelse, dere lidende av alle næsioner, trass i alt som gjøres for å komme dere til hjelp, til dere sier Vi: Løft deres blikk opp mot Henne som før dere vandret fattigdommens, forhånelsens, landflyktighetens og sorgens vei; mot henne hvis sjel ble gjennomført av et sverd ved foten av Korset, og som nå ufrikelig skuer Det evige lys.

Denne verden som er uten fred, herjet av mistro, splittelse, motsetninger og hat i en grad som har undergravet troen, roper etter å få oppleve Kristi kjærlighet og brorskap. Måtte Den hellige Jomfru få merke varmen av den hengivenhet og det liv som er vendt tilbake til våre hjerter! Måtte intet noen gang få tilsløre den kjensgjerning at vi alle er barn til den samme Mor, til Jomfru Maria som lever i himmelen, forenet med Kristi mystiske legeme som den nye Eva, livets Mor som søker å føre alle mennesker til Sannheten og til hennes guddommelige Sønnsherlighet!

Juleheftet «KIMER I KLOKKER»

vil foreligge i disse dager. Kommissjonærene gjøres oppmerksom på at prisen er fastsatt til kr. 2.50.

St. Olavs Forlag.

«De kjærlige hender»

Filmen om St. Vincent de Paul får enestående mottagelse i Oslo-pressen.

Endelig er den filmen kommet som vi har ventet på i flere år! Les hva Aftenpostens filmanmelder «Rey» skriver etter premieren:

«Det er ikke for Oslo Kinematografers — ikke for skatte-myndighetenes eller filmbyråets skyld jeg ber Dem gå og se denne filmen. Den har ingen brutale overfall i mørke bakgater, ingen sparkepiker og ingen umoral. Den forteller ikke om krig med tanks, kanoner og fly, den har ingen moderne rytmer, ingen jazzmusikk — ingen klovner og ingen cowboys. Den har ingen ting av det de andre har. Den har bare sitt eget evangelium å fortelle, et evangelium bygd på den gamle sannhet: «elsk din neste, du kristen sjel...» Hjelp ham, tenk på ham, støt ham ikke fra deg. Vær menneske blant mennesker — i denne vanskelige verden, hvor så mange lider og har det vondt.

Jeg regner med at en god del allerede har gitt opp å lese videre, «dette er ingen film for oss.» Til det vil jeg bare si — det er kanskje nettopp en film for dere. En film som fortener å ha et ypperlig skrevet manuskript (Jean Anouilh) også gir en av fransk films kjente kunstnere, Pierre Fresnay, anledning til en innsats som aldri vil glemmes. Hans monsieur Vincent, presten som forsakert alle denne verdens goder og ofret seg for de syke og fattige — er en skikkelse fullt på høyde med de største prestasjoner i internasjonal film. Vi husker Pierre Fresnay i alle mulige rollefigurer, men som karaktereskuespiller har han aldri nådd høyere enn her.

Selv i skarp konkurranse med sine store kolleger i fransk film gir Pierre Fresnay her et uforglemmelig bevis på det beste i sin kunst.

Vincent de Paul — eller monsieur Vincent som han kalles — levde i begynnelsen av 1600-tallet, under Ludvig den XIII's regentskap. Han hadde vært skriftefar hos en av de rikeste familier i Frankrike — men søkte seg allikevel et lite og uanselig kall i landsbyen Chatillon. Og her levde han sitt liv — i stadig arbeid for å hjelpe sine medmennesker, lindre deres smerter og stille deres sult. Etter sin død ble han kanonisert av den katolske kirke, og mange regner ham for den første store samaritan i nyere tid.

Det er mange navn som skulle nevnes — og mange superlativer som skulle skrives, både om skuespillere, regissør og teknisk personale. Men la disse ord være anbefaling god nok. La ikke filmen drukne i massen av premierer — og la den ikke bare bli en film for de få utvalgte, men for alle dem som gjennom denne filmen kanskje oppdager at de har glemt noe av det viktigste her i livet: hensynet og kjærligheten til vår neste.»

Vi føyer til at filmen er grovt klippet i sin norske fremvisning.

Nølen i Korea

N.K.K.F. har fra hovedstyret fått anmodning om å delta i F.N.-sambandets Korea-innsamling til flyktninger. På grunn av de mange innsamlinger som pågår for tiden, har vi ikke funnet å kunne stille oss i spissen for en sådan innsamling blant katolikker, men vi ber alle dem som har anledning til å yde en skjerv også til dette gode formål, å innbetale sitt bidrag til bank eller postkontor, som mottar beløpene på vegne av Norsk Samband for de Forente Nasjoner. *Styret i N.K.K.F.*

Flyktningehjelpen

Innkomet til hjelp for tsjekkiske katolske flyktninger i Norge: Veslemøy og Erik kr. 10; Ellen 10; T. B. 10; Red. 25; A. M. 5; H. L. B. 100; N. N. 50; tils. kr. 210.

Kompletorium

Det Apostoliske Vikariat har latt trykke Kirkens liturgiske aftenbønn, Kompletorium i en hendig liten latinsk-norsk utgave. Det har format og trykk som salmeboken og fåes ved henvendelse til St. Olavs Forlag, Akersveien 5, Oslo. Prisen er kr. 0.50.

UTLANDET:

VATIKANET

Pilegrimer helt fra Alaska til Rom i anledning dogme-proklamasjonen.

Blant de hundretusener pilegrimer som var kommet til Rom i anledning proklamasjonen av det nye dogme var også 132 pilegrimer fra Alaska. Reisen fra Alaska til Rom hadde tatt 32 dager.

Proklamasjonsbullen omfattet 6000 ord.

Den pavelige bulle med den teologiske definisjon av dogmet om Marias opptagelse i himmelen omfatter 6000 ord, håndskrevet på 26 pergamentsider. Kirkens mest ansette og anerkjente teologer har formet ordlyden.

Kirkehistoriens største Maria-kongress åpnet.

I det pavelige Lateran-universitets Aula Magna ble den internasjonale Mariolog-kongress åpnet mandag den 30. oktober. Det er den største som noensinne har funnet sted. Hovedemnet for kongressen er: «Jomfru Marias særlige misjon i livet, i tros læren og i Kirkens historie.»

Kongressen er inndelt i 32 seksjoner. 14 av dem har nasjonal karakter, mens 15 er forbeholdt de religiøse ordenssamfunn.

Ungdomsdagen på Kristi-Kongefest

Ungdomsrekken som gikk til kommunion i fromessen i St. Olavskirken i Oslo på Kristi-Kongefest, ble garantien for at ungdomsdagen 1950 ikke skulle stå tilbake for de tidligere år. Pastor Fishedick forrettet og preket. Etter fellesfrokosten og det følgende tradisjonelle besøk til prestenes gravsteder på Vår Frelzers Gravlund, møttes man til høymesse der ungdommen samlet seg på koret. Den geistlige rådgiver for O.K.U., fransiskanerpater Otto Hanssen, sang levitt-messen og holdt ungdomsprekenen.

Festmøtet om aftenen var meget godt besøkt, bl. a. av en lang rekke innbudte som tidligere har gjort seg fortjent innen ungdomsarbeidet. To var det likevel vi savnet: Vår biskop og ungdomspresten, som begge var i Roma. Men de glemte oss ikke, og sendte sine telegrafiske lykknøskninger fra Vatikanstaten.

Aftenens hovedtaler var formannen i Ungdomsforbundet, Øivinn Olafsen. Videre talte formannen i Ungdomslaget, Berit Kristensen, Johs. Hongslo som overbrakte hilsen fra St. Olavs Forbund, pater Hanssen og til slutt Honoré L. Barra som takket for maten.

Ved kaffen røpet André Bongard at en av de geistlige gjester, dominikanerpater G. Vanneufville, samme dag fylte 60 år, og ungdommen ga den trofaste venn og hjelper i ungdomsarbeidet gjennom 25 år sin spontane hyldest.

Det er unødvendig å si at festen hadde den rette katolske livsgleden over seg ved siden av alvoret. Den var ypperlig tilrettelagt av festkomitéen med Torfinn Juell i spissen for en stab av oppofrende hjelpere. Alle gikk sikkert fra festen med følelsen at dagen virkelig hadde gitt noe positivt, som nok vil bidra sitt til at dagens motto for Nordens unge katoliker vil bli levendegjort i dem: At Kristus må leve i oss.

Presens.

3000 italienske borgermestere og 20 000 kommunestyremedlemmer som pilegrimer til Rom og mottas av Paven i audiens.

3 000 italienske borgermestere og 20 000 kommunestyremedlemmer som var kommet til Rom som pilegrimer i anledning Det hellige år ble søndag den 29. oktober mottatt av paven i audiens.

De kom fra alle deler av Italia og mange av dem hadde gjort pilegrimsferden til fots.

I sin tale betegnet paven dette pilegrimstoget som en av de mest bemerkelsesverdige begivenheter i Det hellige år og uttalte at det hadde fylt hele Italia med glede og stolthet.

Paven framholdt også at italiernes interesse for Det hellige år hadde overtruffet selv de dristigste forventninger og at det i vesentlig grad hadde bidratt til å samle nasjonen.

BELGIA

Arbeidet med belgiernes nasjonalbasilika gjør store fremskritt.

Arbeidet med belgiernes nasjonalbasilika ble som nevnt tidligere i denne spalte i «St. Olav», påbegynt under kong Leopold II. i 1905, gjør etter en melding i «De Standaard» store fremskritt. Tidligere trodde en ikke at basilikaen ville være ferdig til innvielse før i 1965, men det ser nå ut til at vigslingen av dette nasjonalmonument kan finne sted i 1951.

Den katolske arbeiderbevegelse stiller krav i militære og økonomiske spørsmål.

Styret for Den katolske arbeiderbevegelse i Belgia hadde møte onsdag den 25. oktober for å ta stilling til visse militære og økonomiske spørsmål.

Selv om Den katolske arbeiderbevegelse har innsett nødvendigheten av å reise en sterk armé, heter det i styrets resolusjon, må likevel alt gjøres for at vernepliktstiden kan bli kortest mulig. Videre må sosiallovgivningen sørge for at de innkalte mannskaper ikke kommer til å lide økonomiske tap i vernepliktstiden. Det må sørges for at de unge menn i så stor utstrekning som mulig også får anledning til videreutdanning i sine respektive fag og at det sørges for at det bevares en høvelig og moralsk tone i de militære kaserner.

Mgr. Cardijn æresdoktor ved Louvain-universitetet.

Mgr. Cardijn, grunnleggeren av «Unge kristne arbeidere»-bevegelsen — de s. k. jocister er på grunn av sin sosiale innsats utnevnt til æresdoktor ved Universitetet i Louvain.

Spaak vil nå gi støtte av offentlige midler til de katolske skoler.

Den belgiske utenriksminister har nå kunngjort at den belgiske regjering vil stille 300 millioner belgiske francs til disposisjon for de katolske privatskoler i landet. Denne meddelelse har fremkalt en storm av protester fra sosialistisk hold som er imot en slik støtte. Spaak har imidlertid erklært at han vil trekke konsekvensene av foreldrenes ønsker og foreslå at også de katolske skoler får statsstøtte. I katolske kretser ser man på denne helomvending som et politisk sjakktrekk, idet man mener Spaak på denne måten håper å vinne katolske arbeidere for seg.

CANADA

Leder for Jehovas vitner konverterer.

En sentral skikkelse blant Jehovas vitner i Canada, mr. Damase Daviau, har konvertert og er blitt opptatt i Kirken, heter det i en melding fra Quebec.

CHINA

Alle læreanstalter som er opprettet av kristne misjoneres ventes overtatt av kommunistene i nær fremtid.

Beslagleggingen av det katolske Fu-Jen-universitetet i Peking som vi omtalte i forrige nummer av «St. Olav», oppfattes på katolsk hold i Øst-Asia som opptakten til en omfattende aksjon mot alle skoler som drives av kristne misjoner i China. En er nå engstelig for at det katolske Aurora-universitetet i Shanghai også vil bli «overtatt», likeledes den protestantiske høyskolen i Nanking.

4 katolikker skutt, hvorav to prester.

Det meldes fra Hong Kong at 4 katolikker hvorav 2 prester er blitt skutt av kommunistene i Shihkiachwang i Hopei provinsen.

DE FORENTE STATER

Sang til Vår Frue av Fatima bestseller.

En sang til Vår Frue av Fatima som det er satt musikk til er blitt enestående populær i De forente stater. Noteheftet er allerede solgt i over 300 000 eksemplarer. Sangen er nå også innspilt på grammofonplater som også selges i store opplag.

Hvor tro ikke finnes, blomstrer overtroen.

I De forente stater utkommer det ikke mindre enn 8 000 uke- og månedspublikasjoner som beskjeftiger seg med magi, astrologi og spiritisme.

Det katolske kvinneforbund protesterer mot misbruk av fjernsynet.

Det katolske kvinneforbund i De Forente Stater har protestert mot det misbruk av fjernsynet som nå forekommer og oppfordret kringkastingsselskapene til ikke å sende på fjernsyn programmer som omhandler mord, rov, voldtektsforbrytelser og brannstiftelser. Utsendelser av slike programmer har tatt overhånd i den siste tid og har bl. a. ført til sterk stigning i ungdomskriminaliteten.

ENGLAND

Anglikanske geistlige på pilegrimsferd til Rom overbringer hilsen til Paven fra 1500 anglikanske prester.

The Anglican Church Unity Octave Council har sendt ut følgende meddelse:

Rektor for St. Magnys Martyren, London, pastor H. J. Fynes-Clinton og vikaren av Kensworth, Beds, pastor Ivan Young er nettopp vendt tilbake fra en pilegrimsferd til Rom på vegne av the Church Unity Octave som er dannet for å fremme foreningen med Den hellige stol ved bønn og studier.

De fikk en meget vennlig mottagelse og satte særlig stor pris på de lettelser som ble gjort for at de kunne treffe sammen med flere betydelige personligheter.

De ble også mottatt av paven som takket dem for at de var kommet og meddelte dem den pavelige velsignelse. De fikk på sin side anledning til å overbringe de beste ønsker for Hans Hellighet fra om lag 1 500 anglikanske prester som har sluttet seg til the Church Unity Octave og som arbeider for denne sammenslutnings oppgaver og mål.

Tre nye katolske kirker i Lincolnshire i løpet av et år.

«Denne dag fyller meg med stor glede. Man får ny inspirasjon og større tillitsfullhet når en vet at det er blitt vigslat 3 nye kirker i løpet av de siste 12 måneder i Lincolnshire,» uttalte biskop Ellis av Nottingham tirsdag den 31. oktober.

Biskopen innviet og åpnet ved denne anledning en ny kirke. reist til den hellige *Benedette's minne*. Kirken er oppført utelukkende ved hjelp av frivillig og gratis arbeidshjelp fra katolikken i distriktet, og utgiftene oversteg derfor ikke 2 000 engelske pund, som var samlet inn hos de samme katolikker.

Kjent engelsk jurist og konservativt parlamentsmedlem opptatt i Kirken.

En kjent engelsk kriminolog og konservativt medlem av Parlamentet, mr. John Maude, er nylig opptatt i Kirken. Opp-tagelsen fant sted ved pater Joseph Christie, S. J.

Mr. Maude representerer Exeter i Parlamentet og er 49 år gammel.

Katolske foreldre krever flere boliger og ferre palasser.

Forbundet av katolske foreldre og velgere i bispedømmet Leeds vedtok nylig på sitt 6. årsmøte en resolusjon til sunn-hetsminister Bevan hvor det kreves flere arbeidere og mer matriell til bygging av nye boliger.

I en tale på møtet tok biskop Petit standpunkt til bolig-problemet og pekte på de mange unyttige bygninger som reises, bl. a. palasslignende og uhyre kostbare skolebygninger som er bygget og som bygges og som langt overstiger lan-dets økonomiske bæreevne. Biskopen understreket at det ikke består noe rimelig forhold mellom oppførelsen av slike palas-

ser og den skrikende mangel på skikkelige boliger for men-sker. Biskopen beklaget også sterkt at spørsmålet om ung-dommens oppdragelse er gjort til en politisk sak, og pekte til slutt på det forhold som består mellom ekteskapsproble-met og de dårlige boligforhold.

FRANKRIKE

Skolespørsmålet i Frankrike.

Biskopen av Angers, mgr. Jean-Camille Chappoulié, har avgitt en viktig erklæring i det franske skolespørsmål hvor følgende punkter særlig understrekes:

1. De katolske familiefedre ønsker at deres barn skal få en kristelig oppdragelse på skolen. Med dette ønsker de at barna skal undervises i Kirkens uforanderlige lære slik den er kommet til uttrykk i den kanoniske lov og i pave-nes skrifter.
2. De katolske foreldre må likevel selv bekoste alle utgifter til skolene og betale lærernes lønninger.
3. Den lov som gjelder for tiden innskrenker seg til å tåle kristne skoler, men vegrer hårdnakket å støtte dem øko-nomisk av offentlige midler. Dette er en skrikende urett-ferdighet ettersom mange av statens religionsløse skoler har et latterlig litet antall elever.
4. Den offentlige mening som interesserer seg for sosial rett-ferdighet og nasjonalt brorskap må kreve av regjeringen at det blir gjort slutt på dette misbruk.

Den neste eukaristiske kongress vil finne sted fra 4.—8. juli 1951.

Den neste franske eukaristiske kongress vil finne sted i tiden 4.—8. juli 1951. Det er ennå ikke avgjort hvor kongressen vil finne sted.

Benediktinere gjenreiser gammelt benediktinerkloster.

En gruppe benediktinerpatre fra klosteret Kerbenat ved Lan-derneau i Bretagne har overtatt ruinene av det tidligere klos-ter St. Quensle på halvøya Crozon for å gjenreise det gamle benediktinerkloster. Klosteret falt i sin tid som offer for pø-belens herjinger under Den franske revolusjon.

HOLLAND

Den katolske kringkasting i Holland feirer 25 års jubileum.

Det katolske kringkastingsselskap i Holland kan den 18. november feire 25 års jubileum. I den anledning finner det sted en høytidelighet i Hilversum. Kirkens primas i Holland, kardinal de Jong vil på morgenen denne dag i nærvær av den pavelige internuntius feire en pontifikal messe. Ved en offi-siell høytidelighet vil både kardinal de Jong og den hollandske statsminister dr. Drees tale.

I jubileumsuken kommer den katolske kringkaster i Hil-versum å sende et særlig for anledningen oppsatt musikalsk program.

Tallet på katolikker øker.

Av en befolkning på 9 625 499 finnes det nå 3 703 572 kato-likker i Holland, eller 38,5 pst. mot 36,4 pst. 1930. I Limburg er 95 pst. av befolkningen katolikker og i Brabant 89 pst. Av Amsterdams 803 847 innbyggere er 187 485 katolikker, av Rotterdams 646 248 135 035 og av Haags 532 998 er 152 295 katolikker.

Tallet på hollandske misjonærer er imponerende, sett i rela-sjon til antallet katolikker i landet. Ved begynnelsen av inne-værende år arbeidet 3 166 hollandske prester i forskjellige misjonsområder, 2 332 katolske søstre og 505 legbrødre. Øk-ningen i de siste 10 år har vært 454.

Kardinal Mindszenty-stipendium ved universitetet i Nijmegen.

Ved det katolske universitet i Nijmegen er det opprettet et «Kardinal Mindszenty-stipendium» for studenter fra Ungarn som på grunn av de politiske forhold i landet må leve i land-flyktighet.

JAPAN

Reisningen av den katolske minnekirken i Hiroshima gjør gode fremskritt.

I en melding fra Tokio heter det at reisningen av den ka-tolske minnekirken i Hiroshima gjør gode fremskritt. Man

håper at kirken vil kunne innvies på årsdagen for byens ødeleggelse ved atombomben den 6. august 1951.

KOREA

Irsk misjonær den mest elskede feltprest i Korea.

«Den 46 år gamle irske misjonær, pastor *Francis Woods*, er blitt den feltprest som er mest elsket av soldatene,» skriver *Associated press'* korrespondent fra Korea. «Når soldatene må ut i terrenget for å rekognosere, følger han med dem. Når de er sårede, bærer han dem bort fra slagmarken. Når døden griper etter dem, meddeler han dem sakramentene. I løpet av de siste 9 uker har han hjulpet 100 soldater på denne måten. De er ikke lenger fremmede for ham, men hans nære venner.

Pastor Woods har vært misjonær i Korea i 15 år. For 5 år siden ble han reddet av amerikanske soldater, da han satt arrestert av japanerne og holdt på å sulte ihjel.

LIBANON

Jakobitisk biskop blir opptatt i Kirken.

Erkebiskopen av Libanon og Damaskus, *Iwanis Youhanna Gandour*, tilhørende den skismatiske syriske, jakobitiske kirke, er blitt opptatt i Kirken, meldes det fra hovedstaden i Libanon, Beirut.

Den syrisk, jakobitiske kirke er det alminnelig kjente navn på kirkesamfunnet til de monofysiske kristne i Syria og Mesopotamia. Navnet skriver seg fra *Jacobus el-Baradai* som dannet dette kirkesamfunn i det 6. århundre.

Det monofysiske kjetteri lærer at det bare er en natur i Kristus: at den menneskelige natur helt er absorbert av hans guddommelige natur.

MALTA

Finansminister blir kapusiner munk.

Finansminister i dr. *Paul Boffa's* arbeiderregjering på Malta, dr. *Arthur Colombo* var lørdag den 28. oktober for siste gang til stede i Maltas lovgivende forsamling. Han skal nemlig bli munk.

Den tidligere minister som er lege, vil bli opptatt i kapusinerordenen. Det er meningen at han senere skal reise til ordenens sykehus i Jhansi, India.

PALESTINA

Dogmeproklamasjonens feiring i Det hellige land.

Proklamasjonen av dogmet om Marias opptagelse i himmelen ble i Det hellige land feiret med 15 minutters klokke-ringning fra alle katolske kirkeklokker i Jerusalem. Proseksjonen gjennom *Via dolorosa* og *Kedrons dal* til *Getsemane* have ble ledet av biskopen av Jerusalem. I *Getsemanehaven* ble det lest pontifikal-messe.

Etter messen ble den gresk-ortodokse kirke besøkt hvor ifølge tradisjonen Marias grav var.

POLEN

Tre falske prester avslørt.

I løpet av de siste par uker er tre falske prester avslørt i Polen. De hadde fått sin «utdannelse» i Sovjetunionen for å skape forvirring og drive spionasje i katolske kretser. Disse tre ble avslørt av katolske prester som har gjort sine menigheter oppmerksom på dem.

Nye trusler mot det polske episkopat.

Kommunistregjeringen i Varsjava har ifølge en melding fra det kommunistiske nyhetsbyrå i Varsjava PAP rettet en henstilling til episkopatet om å sørge for at bispeddømmene i de tidligere tyske landområder øst for Oder-Neisse-linjen nå endelig tildeles den polske kirke. Det av kommunistene opprettede departement for religiøse anliggender forbereder i en skrivelse til episkopatts sekretær, biskop *Choromanski*, de katolske myndigheter for at de ennå ikke har innsatt polske biskoper i disse områder.

Episkopatet har vist til at en nyordning av disse bispeddømmers grenser bare kan skje ved Den hellige stol og at det betrakter en endelig regulering av grensene mulig bare ved en fredsavtale.

SLOVAKIA

Slovakene overholder forbudte helligdager.

Kommunistavisen «Lud» i Slovakia — *Lud* betyr Folket — beklager i en artikkel at de kommunistiske lover som har

avskaffet helligdagene overhodet ikke respekteres av befolkningen.

«Loven ignoreres til stadighet, og i mange distrikter er arbeidet nedlagt på helligdagene,» skriver avisen. «Hva som er enda verre er at også offentlige kontorer holdes lukket og at heller ikke de nasjonaliserte industrier holdes i gang.»

SOVJETUNIONEN

Kamp mot Gud og Kirken på «vitenskapelig» grunnlag.

«Selskapet for politiske og vitenskapelige studier» i Sovjetunionen har kunngjort i en erklæring at det vil kjempe mot Gud og Kirken på «vitenskapelig» grunnlag. Samtidig ble det kunngjort at det i nær framtid vil bli sendt ut 29 millioner brosjyrer med anti-kristelig og anti-religiøst innhold.

TIBET

De katolske misjonsstasjoner i Tibet.

I anledning den kommunistiske invasjon i Tibet meldes det fra vel underrettet hold i Rom at en ikke nærer frykt for misjonsstasjonene i dette land, da det ikke finnes misjonærer i det området som kontrolleres av den tibetanske regjering. Katolske misjonærer har hittil bare virket i grenseområdene som allerede i noen tid har vært kontrollert av de kinesiske kommunister. Her virket 8 sveitsiske augustinere og patre fra Parisermisjonen. I løpet av året er stasjonene i disse områder flere ganger blitt hjemsoekt og plyndret av tibetanske og kinesiske kommunistiske bander.

TSJEKKOSLOVAKIA

Teologiske studenter innkalles til militærtjeneste.

Samtlige katolske teologiske studenter og nyvigs'ede prester som ikke har latt seg immatrikulere ved de av kommunistene statsautoriserte teologiske fakulteter er i løpet av den siste tid blitt innkalt til militærtjeneste. De er samlet i særlige kompanier som skal gjøre pionertjeneste. Det er ikke tale om opplæring i våpenbruk. Fritiden skal brukes til å motta «undervisning» i marxisme, leninisme og stalinisme. Også en del eldre geistlige er blitt kalt inn til å gjøre slik militærtjeneste.

Pro-kommunistisk prest gjort til generalvikar.

Biskopen av Königräts, mgr. *Picha*, har utnevnt den kommunist-sympatiserende prest, *Ladislav Hrenek*, til generalvikar for sitt bispedømme. Mgr. *Picha* som til for kort tid siden var kjent som en uforsonlig motstander av kommunismen, vakte for et par uker siden oppmerksomhet ved å rette en oppfordring til studentene om å besøke de fakulteter som nå kontrolleres av kommunistene.

På katolsk hold er man ikke i tvil om at den 81-årige biskop har vært utsatt for press fra kommunistisk hold.

TYSKLAND

«Katolikkens dag» neste år henlegges til Berlin.

Presidenten for Sentralkomiteén for «Katolikkens dag» i Tyskland arveprinse dr. *Karl zu Löwenstein*, uttalte under feiringen i bispedømmet Breslaus 950 års jubileum i Frankfurt nylig at «Katolikkens dag» neste år etter alt å dømme vil bli henlagt til Berlin. En mener at en på denne måte vil kunne styrke forbindelsen med katolikkene i Øst-sonen og den oppgave bispedømmet Breslau ennå har å fylle.

Katolsk prest forsvunnet i Øst-sonen.

Pater *Josef Tiehen* i Neubuckow i Mecklenburg, en tredve års prest som har gjort seg bemerket som en dyktig ungdomsprest, er plutselig arrestert. Ingen kjenner årsaken til arrestasjonen og ingen vet hvor han for tiden oppholder seg.

UNGARN

Ekstraordinær biskopkonferanse i Ungarn.

Det ungarske episkopat har vært samlet i Sentralseminaret i Budapest til en ekstraordinær biskopkonferanse. Alle biskoper og apostoliske administratorer unntatt biskopen av Pecs, mgr. *Virak* og den apostoliske administrator av bispedømmet Rosnava, mgr. *Tosi* tok del i konferansen.

Intet er offentliggjort om konferansen. Man regner likevel med at den hovedsakelig droftet det problem som er oppstått ved at de religiøse ordner er blitt oppløst av det kommunistiske styre og hvordan de 10 000 ordensfolk som i nær framtid må forlate sine klostre skal beskjefteges.

OSLO

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRA

Ullevålsv. 1 - Oslo

Tlf. 33 23 34 - 33 22 46
Privat 41 64 78 - 69 43 72

NORENBERG & CO. A.S

— Margarinfabrikk —

OSLO

Leverandør av den bekjente
«NOCO» margarin

Spesialforretning i
RUSTFRITT STAL
for sykehusene

KNUT JUUL CHRISTIANSEN

Stortingsplass 7 II
Tlf. 33 36 24 - Oslo
Tlgr.adr.: RUSTFRIKNUT

**Beside
og hurtigste
slipemiddel
for lager og
ventiler**

Støtt
ST. OLAV
ved å tegne gaveabonnement!
Kr. 12,— pr. år.

**HANS KARLSEN
MALERFORRETNING**

Utfører all slags
malerarbeid
Torde nsskjoldsgt. 6 B
Tlf. 41 07 76 - Oslo

HANS EKJORD

Farvehandel
St. Olavs gt. 3 - Oslo
Tlf. 42 16 13 - Etabl. 1898

FREDRIKSTAD

OLAVES HANSENS EFTF.

Kåre Kristiansen
Onsøybryggen
Fredrikstad

KJØTTFORSYNINGEN

Fredrikstad
Tlf. 2855

Til parkett og linoleum:

HUGOS boneolje

TEKN. KJEM. fabrikk «HUGOS»

Fredrikstad

**A/S DET NORSKE
CHEVIOTSPINDERI**

Fredrikstad

Telefon 2612 - 2613

**FREDRIKSTAD BLIK- &
METALVAREFABRIK**
Andresen & Müller

Mek. Verksted - Blikkemballasje
og metallvarer av enhver slags -
Jernfat i alle størrelser og for et-
hvert øyemed - Isenkramartikler -
Elektrisk og Autogensveisning -
Stanseartikler

OSLO

Johan Olsen & Sønner

Murmester og Entreprenørforretning

Kongersgt. 17 - Oslo

Etabl. 1896

Tlf. 42 50 85 - 42 52 23

**ER DU KLOK, FORSTAR
DU AT DET LØNNER
SEG Å SPARE**

«K L A R»
Fåes i banker over hele landet